

Отже, інститут омбудсмана є додатковим (субсидіарним) засобом захисту прав і свобод людини щодо інших правозахисних механізмів, заповнює прогалини і компенсує недоліки судових засобів захисту прав людини, парламентського контролю та відомчого контролю за адміністративними органами. Діяльність Уповноваженого доповнює існуючі засоби захисту конституційних прав і свобод людини та громадянина, не скасовує їх і не передбачає перегляду компетенції державних органів, які забезпечують захист і поновлення порушених прав і свобод. (ч. 2 ст.4 Закону).

ПРОБЛЕМИ ПРАВ ЛЮДИНИ В УМОВАХ ТРАНСФОРМАЦІЇ ПОЛІТИЧНОЇ СИСТЕМИ СУЧАСНОЇ УКРАЇНИ

Намазов А.Є., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: к. ю.н., доцент, професор кафедри загальноправових дисциплін ННПП НАВС Пустовіт Ж.М.

Права людини - це універсальна цінність, що дає можливість «вимірювати» всі важливі явища та події, які відбуваються в суспільстві та в світі. Перед людством на початку ХХІ ст. стоять важливі проблеми - збереження миру, тривкого розвитку, здорового навколишнього середовища для сучасного та майбутніх поколінь, збереження культурної спадщини людства, боротьба з голодом та убожеством, зі злочинністю та тероризмом, протистояння ядерній загрози і т. ін., вирішення усіх цих проблем - неодмінна умова нормального життя особистості, народу, нації, людства в цілому.

Для сучасної України, що знаходиться в умовах трансформації політичної системи, питання про «утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави» (ст. 3 Конституції) і актуальним для всебічного вивчення науковцями різних галузей знань.

Більшість прав і свобод, закріплених у Загальній Декларації прав людини, знайшло своє відображення в Конституції України. Закріплення цілого ряду громадянських, політичних, соціально-економічних, культурних прав і свобод створило правові передумови для самореалізації особистості в Українській державі. Однак закріплення цих прав і свобод в Основному законі ще не робить їх правовою реальністю для громадян України.

Стосунки між державою і суспільством продовжують розвиватися на основі лише формального конституціоналізму, що пов'язано, у першу чергу, із тим, що громадянське суспільство ще не сформоване та з нездатністю і небажанням правлячої еліти правового упорядкування відносин із населенням, а також суттєвої перебудови владних структур. Але ж без зрілого громадянського суспільства, як і без стабільного, врегульованого розподілу політичної влади в суспільстві, неможлива побудова правової, демократичної держави, а отже, неможливе і реальне, ефективне забезпечення основних прав та свобод людини і громадянина.

У прикладному плані питання про права людини стоїть тільки у зв'язку з існуванням проблеми прав людини, яка пов'язана, перш за все, з відсутністю тих чи інших соціальних можливостей, з їх якістю і характером розповсюдження між людьми. Так чи інакше проблема об'єктивно існує й отримувє конкретні історичні форми прояву. Вирішувати питання прав людини можна всіляко. Але рішення того чи іншого питання проблеми прав людини завжди буде торкатися тим чи іншим чином інтересів великих груп людей, а також організації, що представляє їхні інтереси.

Проблема прав людини, безумовно, має різні відтінки, вона глибоко просякає до моралі, філософії, ідеології, релігії, культури, права.

Отже, політичний зміст даної проблеми є найбільш значущим та найбільш емним її елементом. Державна влада і політика у сучасному світі отримують «гуманітарне вимірювання», що обмежує надмірні домагання влади, стримує протиторство, протистояння, розряджає напругу в суспільстві. Тому внутрішня та зовнішня політика держави тісно пов'язана з правами людини, які є пріоритетом, відповідно до яких повинні здійснюватись усі політичні перетворення, програми, акції.